

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 22/03/2022.

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 831

“PHẬT KHÔNG DẠY NGƯỜI BÀN CÙNG, KHÔNG DẠY NGƯỜI LẠC HẬU”

Rất nhiều người không hiểu được nhà Phật, không hiểu giáo huấn của Phật nên họ cho rằng Phật dạy người bàn cùng, dạy người lạc hậu. Ý niệm đó hoàn toàn sai lầm! Để đạt đến quả vị Phật, quả vị Bồ Tát thì người học Phật phải hoàn thành giai đoạn hoàn thiện bản thân để công cuộc độ sinh, lợi ích chúng sanh được tốt hơn. Có người nói: *“Phật giáo là vô ngã, vậy thì ai tu thành Phật, ai niệm Phật để vãng sanh? Các vị vãng sanh, các vị tu thành Phật. Đó chẳng phải là đại ngã hay sao?”*. Họ không hiểu rằng thành Phật, thành Bồ Tát mới chỉ là hoàn thành học vị để công cuộc độ sanh, giúp chúng sanh được tốt hơn.

Đức Phật đã làm ra tấm gương nửa ngày ăn một bữa, dưới gốc cây ngủ một đêm, ba y một bát. Phật không tham cầu vì Ngài biết rõ rằng *“phàm sở hữu tướng giai thị hư vọng”*. Tất cả đều là hư vọng, chúng ta dính mắc, chấp trước thì chúng ta sẽ khổ đau. Đức Phật thị hiện đời sống như vậy để chúng sanh thấy Ngài đáng được sống vinh hoa phú quý nhưng Ngài lựa chọn không sống vinh hoa phú quý. Ngài làm ra biểu pháp để chúng sanh học theo, không dính mắc vào *“tài sắc danh thực thùy”* chứ Ngài không bắt buộc hoặc khuyên bảo chúng ta phải sống như vậy. Phật pháp chú trọng trên tâm chứ không chú trọng trên tướng. Ta sống ở thế gian làm thế nào để không bị nhiều thứ ràng buộc phân tâm, như vậy mới đúng!

Hòa Thượng nói: *“Thông thường người thế gian không muốn tiếp nhận Phật pháp, căn bản không hiểu Phật pháp rồi cho rằng Phật dạy người bàn cùng, lạc hậu. Tư tưởng cách nghĩ này của họ là sai lầm. Vì sao Phật trải qua đời sống khổ cực đến như vậy? Đức Phật trải qua ngày tháng khổ cực vì muốn giúp đỡ chúng sanh, đem mức độ đời sống của họ nâng lên cao. Các bạn muốn hỏi: Không làm việc, không buôn bán, không nghiên cứu phát triển khoa học kỹ thuật thì dùng phương pháp gì để nâng cao đời sống của chúng sanh?”*

Có một đại học vẫn ở trong đó. Nếu chúng ta dùng vật chất để cứu giúp người khác thì đây không phải là việc tốt vì cứu tế vật chất chỉ có thể cứu nhất thời, không thể cứu một đời. Chúng ta nhất định không thể bảo người ta cả một đời sống chỉ dựa vào sự cứu tế! Không có đạo lý này! Cha Mẹ thương yêu, chăm sóc con cái đầy đủ mọi mặt nhưng con cái không thể cả một đời nương tựa vào Cha Mẹ. Phải hướng dẫn họ, giúp đỡ họ khai mở trí tuệ! Phải giúp họ có năng lực để mưu sinh! Đây mới là chân thật thương yêu, chân thật chăm sóc.

Thích Ca Mâu Ni Phật giáo hóa chúng sanh, giúp họ khai mở trí tuệ, giúp họ nâng cao phẩm chất của đời sống. Người chân thật học Phật nhận được lợi ích trước mắt là an thân, an tâm, pháp hỷ sung mãn, rồi từ đời sống phàm phu nâng cao lên đời sống của Bồ Tát, của Phật. Đó là mục tiêu mà Đức Phật giáo hóa chúng sanh. Để giúp chúng sanh nâng cao đời sống từ đời sống của phàm phu tạo nghiệp bất thiện, Đức Phật dạy họ thay đổi khởi tâm động niệm. Khi họ chân thật làm được rồi thì họ thay đổi từ đời sống phàm phu thành đời sống của Phật Bồ Tát. Đó mới là chân thật nghĩa mà Đức Phật muốn dạy chúng sanh”.

Nếu Đức Phật từ cõi khác đến, tự nhiên trở thành vị Phật, không trải qua những ngày tháng khổ cực thì người ta sẽ nghi ngờ. Phật muốn trải qua đời sống giống như người khổ cực nhất. Chúng sanh trải qua đời sống khổ đến tận cùng thì Ngài cũng có thể sống như vậy. Đó chính là **“hòa hoan hồng trần”**.

Người ta thấy Đức Phật buông bỏ, không tham chấp, không vướng mắc thì họ tưởng rằng Phật dạy người phải sống bần cùng, lạc hậu. **Phật không dạy chúng ta bần cùng, không dạy chúng ta lạc hậu mà Ngài dạy chúng ta nhận ra chân giá trị của đời sống để không chìm đắm trong những cái giả.** Nếu chúng ta chìm đắm trong cái giả thì khi vô thường đến, chúng ta sẽ khổ cùng cực. Chúng sanh ở thế gian trải qua tám khổ **“sinh lão bệnh tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thạnh khổ”**. Phật dạy chúng ta chân tướng của vũ trụ nhân sinh để chúng ta sống một cách tự tại. Có nhiều người nói: **“Cuộc đời này khổ đau quá, không cần làm gì hết nữa!”**. Đó là sai rồi! Ta biết rõ để không đắm chấp vào nó, để ta trân trọng, sống cho trọn vẹn thời gian ở thế gian này.

Hòa Thượng nói: **“Đời sống của cư dân ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc rất hạnh phúc, an vui, tự tại. Ở trên Kinh Phật thường nói với chúng ta: “Đế Vương của nhân gian, Thiên Vương của cõi trời, ngay sự giàu sang của cõi Ma Hê Thủ La Thiên Vương cũng không bằng cư dân của thế giới Tây Phương Cực Lạc. Ở Thế giới Tây Phương Cực Lạc, sự hưởng thụ của người hạ phẩm hạ sanh còn hơn cung trời Ma Hê Thủ La Thiên Vương”. Làm sao mà Phật dạy người bần cùng lạc hậu cơ chứ! Phật luôn dạy chúng ta sống tích cực, mỗi một lần chuyển đổi là một lần chuyển đổi được tốt hơn**”. Thí dụ lần này ta đến thế gian làm người, nhưng lần sau chuyển đổi thân này không phải là thân người nữa mà là thân Bồ Tát.

Hòa Thượng nói: **“Giáo huấn của Phật ít nhất là giúp chúng ta không rơi vào ba đường ác. Người không hiểu được Phật pháp cho rằng Phật pháp là bi quan, yếm thế, lạc hậu”**. Giáo huấn của Phật không dạy chúng ta lạc hậu tiêu cực. Giáo huấn của Phật giúp chúng ta đời sau chí ít phải vào được ba đường thiện, cao hơn nữa là giúp ta vãng sanh Thế giới Tây Phương Cực Lạc làm Bồ Tát Bất Thoái Chuyển, không phải sinh tử nữa. Giáo huấn của Phật là giáo huấn hết sức tích cực, giúp chúng ta luôn có sự chuyển hóa tốt, đời này làm người, đời sau sẽ làm thân Bồ Tát, thấp nhất cũng phải là thân Người, thân Trời.

Chúng ta phải nương theo những nguyên lý nguyên tắc mà Phật dạy để làm một cách triệt để thì mới đạt được, chứ không phải Phật gia hộ, không phải chúng ta quy y Phật thì tự nhiên sẽ đạt được. Rất nhiều người học Phật nhưng không hiểu được giá trị đích thực. Chính mình phải nỗ lực tích cực mà làm chứ đừng ngồi chờ mong!

Hòa Thượng nói: **“Người ta cho rằng giúp chúng sanh là đem tài vật để cứu giúp họ, nhưng đây không phải là biện pháp tốt. Biện pháp tốt nhất là dạy họ mưu sinh được đời sống ở nơi Bát Chánh Đạo: Chánh kiến, chánh tư duy, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng, chánh tinh tấn, chánh niệm, chánh định”**.

Đức Phật dạy chu đáo đến mọi bề: Nếu người thích đời sau làm người thì Phật dạy pháp đời sau làm người, nếu người thích đời sau làm Thiên nhân thì Phật dạy pháp đời sau làm Thiên nhân, nếu người thích làm Bồ Tát thì Phật dạy pháp để tu thành Bồ Tát. Không có sự giáo huấn nào hoàn thiện đến như vậy, nhưng người không hiểu được thì cho đó là mê tín, bi quan yếm thế.

Ngày đầu tiên tôi nghe câu này tôi rất cảm động: **“Chúng ta muốn làm Người, làm Thiên Nhân, làm A La Hán, Bồ Tát, Phật thì Phật đều dạy chúng ta pháp tương ứng để tu”**. Vậy thì làm sao có thể nói rằng Phật dạy người ta phải bần cùng, phải lạc hậu! Ngài rất tích cực! Sống trong cuộc đời đầy phiền não khổ đau nhưng chúng ta không bị trói buộc. Đây là chân giá trị mà Phật đã dạy chúng ta. Chúng ta biết rõ được tám khổ **“sinh lão bệnh tử, ái biệt ly khổ, cầu bất đắc khổ, oán tắng hội khổ, ngũ ấm xí thanh khổ”** để luôn có suy nghĩ tích cực và hoan hỉ tiếp nhận, để sống trong những ràng buộc thế tình mà không bị ràng buộc, không bị quá đau khổ. Đây là chân giá trị của người học Phật.

Thế gian rất nhiều người vì không học Phật, không biết được Phật pháp, không thông hiểu nên khi gặp phải những điều không như ý thì đau khổ tận cùng, thậm chí không chịu nổi phải tìm đến cái chết. Họ niệm Phật cũng không niệm ra thành câu được. Chúng ta ngày ngày học Phật, ta biết được rồi thì luôn giữ tâm chánh niệm. Lợi ích chân thật của học Phật là nhìn thấu mọi sự vật sự việc để mỗi khi có sự việc xảy ra, chúng ta không quá đau buồn. Vô thường là như vậy! Một ngày nào đó, khi vô thường đến, nếu chúng ta không nhìn thấu thì sẽ không chấp nhận được, khổ đau đến cùng tận. Cuộc đời 50 năm, 70 năm không dài mà quá ngắn ngủi, vậy mà chúng ta cứ sống trong sự giận hờn, làm những việc gây đau thương cho người khác. Ta biết cuộc đời ngắn ngủi thì phải sống tích cực, làm những việc tích cực để cho cuộc sống của chúng ta tuy ngắn nhưng ý nghĩa.

Hôm qua Sư Cô chia sẻ với tôi rằng họ trồng rau mang tặng mọi người nhưng không ai dám nhận. Chúng ta phải có cách tặng để khi nhận người ta không cảm thấy bị chướng ngại. Cuộc sống con người ta cứ ích kỷ, tự tư tự lợi rồi trở thành một thói quen. Khi ta cởi mở, không còn sống ích kỷ, tích cực quan tâm đến người khác thì tự nhiên chúng ta có một đời sống khác hoàn toàn. **Chúng ta làm những việc hết sức khổ cực vì kết thiện duyên với mọi người. Chúng ta cho đi, nếu không được đền bù xứng đáng với**

công sức của mình bằng vật chất thì sẽ được nhận bằng phước báu. Vậy thì chúng ta phải tích cực cho đi! Cái gì ta nhận được mà không phải trả bằng tiền thì ta phải trả bằng phước báu trong chính sinh mạng của mình. Đạo lý này là thật!

Người xưa nói: “**Nhất ẩm nhất trác mạc phi tiền định**”, một bữa ăn, một ngụm nước đều là do tiền định. Người ta sợ lỗ lã, sợ thiệt thòi nhưng thật sự không bao giờ thiệt thòi. Khi chúng ta hiểu điều này một cách thấu đáo thì lúc nào chúng ta cũng nghĩ đến việc hi sinh phụng hiến, làm tốt cho cuộc đời, không còn tự tư ích kỷ. Trong khởi tâm động niệm, tôi luôn nghĩ đến việc cho đi chứ không nghĩ đến việc nhận về. Lâu dần điều này đã trở thành thói quen nên đời sống của tôi rất an vui tự tại. Nếu dính vào “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị phiền não trói buộc.

Trong nhà Phật, tất cả đều là biểu pháp. Phật đã làm ra tám gương để nhắc thức chúng ta. Có nhiều người thắc mắc: “*Tại sao Thích Ca Mâu Ni Phật phải trải qua đời sống khổ cực như vậy?*”. Ngài cho chúng sinh thấy Ngài có thể trải qua đời sống của những chúng sinh khổ cực nhất, vậy thì họ mới có thể tin lời Phật dạy. Phật làm ra biểu pháp để chúng sanh nhìn vào đó mà bắt chước làm theo. Ngài xả bỏ đời sống giàu sang vinh hiển, chọn lấy đời sống rất thanh đạm.

“*Tài*” là tiền tài, “*sắc*” là những thứ đẹp, “*danh*” là danh lợi, “*thực*” là ăn uống, “*thùy*” là ngủ nghỉ. Nếu Phật nói “***tài sắc danh thực thùy, địa ngục ngũ điều căn***” nhưng Ngài chọn đời sống đầy đủ những thứ này thì chúng ta có thể tin lời Phật dạy không? Chắc chắn là chúng ta sẽ không tin! Ngài đã làm ra biểu pháp để chúng sanh nhìn vào.

Hòa Thượng nói: “***Phật giáo không phải dạy người ta bản cùng lạc hậu mà Phật giáo dạy người ta tiến bộ, thăng hoa hơn. Đời này làm người, nếu tu tốt thì khi chuyển đổi thân này sẽ làm Bồ Tát. Vậy thì không phải là Phật dạy người ta lạc hậu***”. Nhiều người không tiếp nhận được giáo huấn của Phật mà họ chỉ đứng bên ngoài phê bình. Những người học Phật chân chính là những người có đời sống tích cực. Người ta không tin thế gian này có những người chỉ cho đi, làm việc gì cũng nhận thiệt thòi về mình, luôn dành tiện ích cho người. Chỉ có người học Phật mới có tâm hi sinh phụng hiến như vậy vì người học Phật mới biết được chân giá trị của đời sống, biết rõ chân thực tướng của mọi sự vật sự việc. Nếu đắm chấp, tham chấp cho bản thân thì cuối cùng cũng chỉ là một mảng không. Ta cứ bo bo giữ tiền tài, danh lợi nhưng rồi tiền tài danh lợi cũng chỉ là một mảng không. Ta biết rõ nên không đắm chấp vào đó nữa.

Thế gian có những người khi cho người khác cái gì thì cảm thấy đau xót giống như bị cắt thịt. Trước đây có một Cô giáo nói: “*Mãi đến ngày hôm nay, con vẫn chưa cho ai một cái gì cả!*”. Tôi nghe mà giật mình. Khi được làm việc trong Hệ thống Giáo dục Khai Minh Đức, Cô giáo ấy nhận được rất nhiều, nhận hoàn toàn miễn phí. Mọi người quan tâm lẫn nhau, thân thiết như anh chị em trong một gia đình, như thân bằng quyến thuộc nên Cô giáo ấy đã nhận ra ý nghĩa của việc cho đi.

Nếu chúng ta không học Phật, không thấu được thì làm sao chúng ta có ý niệm buông xả được! Chúng ta học Phật, chúng ta biết cho đi một cách hết sức nhẹ nhàng. Nhờ học Phật mà ta mới nhìn thấu được rằng mọi sự vật sự việc rồi cũng sẽ là một mảng không. Ta cố nắm chặt, tham luyến nó rồi nó cũng chỉ là một mảng không. Chúng ta có phước nhưng không để dành cho mình hưởng mà dành phước đó cho mọi người cùng hưởng. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta thật may mắn học được Phật pháp, biết rõ được việc gì nên làm và việc gì không nên làm”**. Nếu không học Phật thì chúng ta sẽ nắm chặt, giữ khư khư. Người sống ở thế gian ai cũng *“tự tư tự lợi”*, *“danh vọng lợi dưỡng”*, hưởng thụ *“năm dục sáu trần”* nên nếu chúng ta nói chúng ta cho đi hoàn toàn không tiếc nuối thì họ không tin.

Chúng ta học Phật không phải để giáo đồ của Phật đông. Phật pháp từ xưa đến giờ không bao giờ có sự chiêu dụ. **Trong nhà Phật, ngoài khẩu giáo ra thì thân giáo mới là điều quan trọng.** Chúng ta phải làm ra những tấm gương tốt để mọi người nhìn thấy và học tập. Người ta dạy người khác bố thí nhưng lại nhận vào càng nhiều càng tốt. Chính những người làm không đúng như vậy đã khiến cho người ta nghi ngờ Phật pháp. Người học Phật chân chính thì nói và làm rất tương ứng, thậm chí không nói mà cứ lặng lẽ làm, chứ không phải là đã nói rồi mà còn không làm.

Nhà Phật hay nói đến **“ân đức của Phật”**. **“Ân đức của Phật”** chính là nhờ sự giáo huấn của Phật mà chúng ta tỉnh ngộ và làm theo. **“Ân đức của Phật”** không phải là Phật che chở, bảo hộ cho chúng ta bình an, mạnh giỏi. Trong mỗi bài học, Hòa Thượng phân tích cho chúng ta biết rõ từng góc độ trong cuộc sống. Nếu không phân tích ra thì nhiều người sẽ hiểu lầm cho rằng Phật giáo dạy người ta bần cùng, lạc hậu, bi quan yếm thế. Học Phật giúp ta nhìn rõ sự thật để sống tích cực hơn, năng động hơn chứ không phải là vừa nghe đến *“sinh lão bệnh tử”*, vừa nghe đến *“vô thường”* thì sinh ra lo buồn, sợ hãi mà không dám học Phật. Nếu chúng ta không có sự chuẩn bị thì khi những sự việc không như ý xảy đến, chúng ta rất đáng thương, quá đáng thương!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!